

ВХОДИТЬ ЩОДНІЯ РАНО

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-25.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Найбільший вибір. — Найнижчі ціни.
Львів, Ринок ч. 29.
 21-23-180 Телефон 25-55.

Шляхом бюрократичного централізму.

Центральний Виконавчий Комітет та Рада Народних Комісарів СРСР ухвалили рішення знов указом незвичайно туманного та плутаного змісту, що довершить очевидно мішанину нечислених більшовицьких урядів. Говорить цей указ ніби про „організаційні“ заходи в галузі радянського і господарського будівництва. Ціль його між іншим „посилити єдиначальність та особисту відповідальність керівників“. Він ліквідує „функціональну систему“ і заступає її „виробничо-територіальною“, має „розширити безпосередній зв'язок центральних господарських органів, починаючи від народних комісарів з крупнішими (ІР) підлеглими їм підприємствами“. Має покласти очевидно кінець намірові влади інженирів, бо доручає керівництвом усіх радянських і господарських органів „особисто керувати добром та розподілом господарських та інженієрсько-технічних працівників“. Ліквідує колегії в усіх галузях радянсько-господарської роботи. Наказує скласти списки підприємств, які мають перебувати під управою СРСР і його республіканських, крає-

вих і обласних органів. Наказує у двотижневий термін ліквідувати колегії у всіх республіканських народних комісаріятах, і вкінці скоротити штати всіх радянських і господарських органів принаймні на 10—15 проц. в порівнянні з 1933 р.

Дальше зміцнення комісародержавства та московського централізму причиниться хіба до збільшення численних конфліктів між численними „радянськими та господарськими органами“, а поза тим збільшить і їх байдужість до повені більшовицьких указів та ультимативних погроз. Дальше скасування решток декоративної самостійності окремих національних „республік“ можна лише втати, бо вони лише стоять на перешкоді загострення боротьби поневолених націй проти московського уряду.

(УКБЮРО ЖЕНЕВА.)

ВСЯКОГО РОДА МАТЕРІЯЛИ ВОВНЯНІ ТА ІНШІ —
найдешевше в текстильному магазині
„ТАНИЙ СКЛЕП“ — З. ЗАЛЕСКИЙ, ЛЬВІВ,
ГАЛИЦЬКА 8.

На допомогу zagrożеним дітям емігрантів.

Нешасливий вислід нашої визвольної боротьби викинув тисячі наших братів із Наддніпрянщини поза межі рідного краю та порозкидував їх по цілому світі. Багато з них опинилося на території Польщі, то між нами, на етнографічній українській території, то знову (куди більше!) на суто польських землях. Лядливі економічні умовини не дозволяють нашим наддніпрянським емігрантам улаштувати собі життя так, як би хотілося. Кожний, що найшов собі варстат праці, цупко держиться свого місця, рад, що має шматок хліба, щоб вигодувати себе і свою сім'ю. Умовини життя батьків-емігрантів некорисно відбиваються на молодому поколінні, на дітях. Щастя, коли батькам поталанило найти собі притулок там, де є свої українські дитячі захисти, де є своя народна й середня школа. Там діти виховуються в українському дусі. Алеж де наші емігранти живуть островами серед чужого населення, серед чужого оточення, в чужій школі — діти денационалізуються і для нації пропадають. Буває так, що на заробіток (часто фізичний) виходять обидва батьки, й діти цілими днями не чують рідного слова. А то ще й є між нашими емігрантами і мішані подружжя, і тут для дітей ще більша небезпека, що вони цілком для нас пропадуть. Із зареєстрованих на терені Польщі 3.000 дітей наших наддніпрянських братів — може відпасти від української нації більш, ніж половина. Треба собі уявити весь трагізм цілої тої справи. Батьки зі зброєю в руках билася за Рідний Край, терпіли довгі роки за нього великі

муки на те, щоб уже перше їх покоління обернулося до нації плечима...

Тут зарадити може тільки одне: створити установу, що дітей нашої наддніпрянської еміграції зберігалаб перед денационалізацією. Треба створити захист для таких дітей, збудувати окремих дім, де діти виховувалися в мові й вірі батьків, у національних традиціях. Це повинен зрозуміти кожний свідомий український громадянин і поспішити з допомогою. Таким чином можна ділом виявити, що наші соборницькі думки, про які ми так любимо деклямувати — не пусті, голі слова, а що вирости вони з нашого світогляду, з нашого внутрішнього переконання. Не можнаж бути байдужим до того, щоб 3.000 дітей наших борців за волю для нації пропало!

Початок, чуємо, вже зроблений. Комітет допомоги емігрантам у Перемислі зібрав уже відповідну суму, закупив площу й задумує приступити до будови дому для захисту. В захисті мають найти місце тепер діти з найбільш zagrożених денационалізацією островів... Комітет під проводом голови п. Петра Шкурата почав збирати латки...

Треба, щоб українське громадянство Польщі усвідомило собі вагу цієї справи, щоб узяло її за свою та щоб стало в допомогу комітетові. Не треба забувати, що рятуючи від денационалізації сотки дітей наших братів, ми себе рятуємо, рятуємо ідею визвольної боротьби рідної землі! Жерти приймає перемиська Українська Шадниця (чекове'konto 144.775 для — 208.37).

Лемківщина — Шевченкові.

Величавий концерт у Сяноці. — Великий здиґ просвітан. — Стихийне відродження на Лемківщині.

Культ Шевченка промостив собі шлях уже до всіх закутків українських земель, а огнисті слова поета впливають незнищиму віру у наші серця в перемогу правди. Найкращим доказом цього величавий концерт у честь Шевченка, що відбувся у неділю 25. лютого н. р. в Сяноці заходом філії „Прогіт“ силами лишень читальних хорів, а саме з Володзі та Улюча березівського повіту і Новосілець-Гневош та дитячого хору із Загір'я сяницького повіту. Душа раділа невимовно, коли перед заходом сонця прийшло ліхотою 25 хористів з Володзі, хлопці і дівчата, перемандрувавши понад 38 кілометрів, бо грошей на заплату фір підчас господарської скрути в хористів не було, а за читальні гроші докуповують постійно нові книжки до своєї бібліотеки. Але майже цілоденна дорога не розділяла в цих ідейних просвітан привітною усмішки ці погідного настрою. Навпаки! Їхні лица покрились радісною усмішкою, коли негайно після цього надіхав хор (біля 30 хлопців та дівчат) з Улюча і Новосілець. А просвітан з поблизьких і дальших сіл за неповних 20 хвилин вповнили велику салью „Міщанської Читальні“ буквально по береги. І тому багато цікавих мусіло відійти з нічим, бо на вимогу поліції перервано продаж білетів. Явилася численно також місцева і доколичина інтелігенція, прибули громадяни і з Березівщини, як ось о. Т. Савойка, зі Селиськ і старенька п-і Солтикевичева з Улюча.

І ось, коли точно в 6-й годині вечором піднялася завіса, залучені три хори під вправною орудою о. С. Менцінського зелектризували присутніх могутнім „Заповітом“ Стеценка, бо оце соня неофітів-просвітанівлявала пісню не тільки

пошану найбільшому синові України, але й наглядно заманіфестувала національні почування західної вітки українського народу — лемків. І коли опісля делегат Матірнього Т-ва посол Зиновій Пеленський в обдуманий промові зясував життя та вагу крицевого слова Шевченкового Гейні, згадуючи, що дух Тараса є не і давно княжу Сяницьку Землю та витає над Лемківщиною, буря невмовкаючих оплесків гомоніла довго на селі.

Опісля поналили пісні народні і до слів Шевченка. Перший хор з Володзі під орудою В. Лешицького відспівав удатно дві пісні: „Ой три шляхи“ та „На горі коло броду“, а потім під орудою Любомира Пелеха ще дві пісні, а саме: „Розрита могила“ і „Діду мій, дударіку“, за що збирав гучні оплески. Деклямацію „Мені тринадцятий минав“ виголосив з повним зрозумінням Т. Левкович — хлопчина з Улюча. Хор з Новосілець під орудою свого пароха о. С. Менцінського відспівав з бравурою теж три народні пісні, а саме „Налетіли журавлі“, „Ой у полі крикунчик“ та „Ой там за Дунаєм“, за які збирав вповні заслужене призначення. Хор дійсно голосово дібраний і знаменито зіспіваний, що виявилось найкраще при відспіванні гімну „Привіт пісні“ К. Гуно. Ці самі прикмети виявив хор з Улюча, який теж знаменито відспівав чотири пісні: три до слів Шевченка, а саме: „Ой у саду“, „Учтеся“ та „Сонце заходить“ і народно пісню Кошиця „На вулиці скрипка грає“. Так і вдаряло кожного, що меткий і добрий диригент Роман Солтикевич, студент експортівки, вложив не тільки багато праці у вишколення свого хору, але й всю душу. А вже всіх до слів заохочив

Галицький Магазин Новостей Галицька 18.
Поручає війни, сухня, шовки, зефіри, постоли,
та всілякі блаватні товари по найнижчій ціні.
При закупні товару від 5. зол дарю бонус
до першорядних кін.

літчий хор із Загір'я, який під орудою о. Михайла Гентиша відспівав низку стрілецьких і народних пісень, агармонізованих спеціально для дітей о. Максимом Вітошинським, парокм і смільника. Найменші викликали такий натут тут годі описати. А матері, які численно приїжджіноманітнення в програму внесла симфонію мандолінова оркестра з Новосілець, яка відрізняла ваянку народних пісень. Це небуденне свято разом до поем Шевченка, що його заспівував хор з Улюча та національним гімном.

Концерт закінчився повним моральним і матеріальним успіхом. Думку голови філії д-ра Блавацького, аби притягнути хори читальних свято Шевченка, слід і в майбутньому реалізувати, бо хористи, крім великого задоволення мають ще нагоду зміряти свої сили з іншими рами і продовжувати шляхотне суперництво собою за першенство на полі музичного мистецтва.

Пізно вечором розіхалися просвітані думки, підбадьорені на душі і захоплені до дальшої праці над собою та своїми односельчанами. Заміня, яке посипалося градом на хористів з Улюча підчас їхнього повороту лісом біля Мехоброду ні подібний напад шумовиння на промітлі із Залужа в Сяноці не сплять уже стихлого відродження лемків.

Зв'язок зі світом

дає „ДІЛО“

за 5 зол. місячно.

Як іде позичка „Рідній Школі“.

В Турції н. Стр. відбулася нарада представників українських установ у справі позички „Р. Ш.“. Вибрали повітову комісію позички, якою головою став д-р Дмитро Мартін. Члени комісії розділили поміж себе чинності. Вправді комісія білний, але комісія обіцяє зробити все, що тільки дасться.

Дуже мудро уладилася Стрийщина. На теперішніх нарадах прийшла черга на діти, от вісти надійшло вже до „Рідної Школи“ заяв. З більших заяв слід відмітити заяву Української Бурси на 100 зол., платних ратами по 25 зол. і 50-золотові заяву, які підписали: Володимир Кравчук із Стрия, Т-во „Луг“ з Братислави, Український Повітовий Пожежно-Рухомий Союз у Стрию, Михайло Віршук зі Стрия, кружок „Р. Ш.“ і каса Стефчика в Угерську та українська парохія у Стрию-Лани. Дуже жаль враження робить підписка збірних заяв на 25 зол., на які складається 2, 5, або й 10 селів. Деякі підписують по 12,50 зол., деякі по 2,50 зол. по 5, а є навіть по 1 зол., але все кожному дає на 25 зол. Стрийська повітова комісія позички видала змістовний, з пометом уложений афіш, у якому закликає громадию підписувати позичку „Р. Ш.“ і зложити із стрийського повіту 30.000 зол.

Для Коломиї було трохи не на руку розв'язання позички „Р. Ш.“, бо тамошній кружок мав у плані розвести акцію за допомогою від своїх фінансові недовомання. Дня 11. березня н. р. відбулася нарада представників місцевих установ при участі 36 осіб. Тому, що нарада затягувалася й продовжено на 15. березня, де вже явилася ці представників.

Зараз слідуючого дня 16. 3. відбулася шоста нарада для представників з повіту. Було 51 делегатів з 39 сіл. Дуже влучно й тепло поставили справу позички голова Пов. Кружка „Р. Ш.“ д-р Шипайло і гром. Новак. Д-р Шипайло сказав, що рідношкільна акція може провалитися, якщо позичка не вдасться. Делегат з Останків, Гриць Яремчук, представив афішину „Рідної Школи“ для нашого народу й закінчив, що „мусимо всіми силами допомогти матеріальному розвитку, бо інакше все пропаде“.

Очевидно, при такому ставленні справи об'анкети в Коломиї поставили загальний інтерес вище від свого місцевого. Тепер уже працюють комісії у повному ході в цілому повіті.

ГАЛАНТЕРІЯ ЖІНОЧА І МУЖЕЗЬКА У ВЕЛИКІМ ВИБОРІ По цінах дуже низьких. Поручає Ф-ма ЗІГМУНТ ЗАЛЕСКИЙ вул. Галицька 4. 4.

